

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 005604 24 Кж 4
Бања Лука, 05.03.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Даниела Миловановић као предсједнице вијећа, Светлане Марић и др Владимира Симовића као чланова вијећа, уз судјеловање записничарке Андрее Гранолић, у кривичном предмету оптуженог Б. М. због кривичног дјела тешка тјелесна повреда из члана 132. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби оптуженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 005604 23 К од 18.12.2023. године, у сједници вијећа одржаној 05.03.2026. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба оптуженог Б. М. и потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 005604 23 К од 18.12.2023. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 005604 23 К од 18.12.2023. године, оптужени Б. М. је оглашен кривим и осуђен на казну затвора од 1 (једне) године за кривично дјело тешка тјелесна повреда из члана 132. став 1. Кривичног законика Републике Српске (надаље КЗ РС), по прихваћеном споразуму о признању кривице за то кривично дјело, које му је на терет стављено измијењеном оптужницом Окружног јавног тужилаштва у Источном Сарајеву број Т 17 0 КТ 0014302 22 од 27.11.2023. године. Истом пресудом је оптуженом поред казне затвора од 1 (једне) године, у коју му је на основу члана 59. став 1. КЗ РС урачунато вријеме проведено у притвору од 05.12.2022. године до 16.05.2023. године, на основу члана 72. став 1. тачка 9. и члана 82. КЗ РС изречена и мјера безбједности одузимања предмета (седам чаура наведених у записнику о увиђају од 03.12.2022. године и одјевни предмети добровољно предати по потврди истог датума), те је на основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (надаље ЗКП РС), оштећени Њ. Г. са имовинскоправним захтјевом за накнаду штете, упућен на парнични поступак, а на основу члана 99. став 4. ЗКП РС, оптужени је ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и одлучено да ће ти трошкови пасти на терет буџета Републике Српске.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио оптужени, без посебног истицања жалбених основа и приједлога, али из садржаја жалбе

произлази да истом побија пресуду у дијелу којим је оштећени упућен са имовинскоправним захтјевом на парнични поступак (наводећи да му је већ платио штету), као и у одлуци о казни, са приједлогом да се укине одлука о имовинскоправном захтјеву и да му се изрекне казна затвора у краћем трајању.

Одговор на жалбу није изјављен.

Суд је испитао побијану пресуду сходно члану 320. ЗКП РС, по свим наводима жалбе и по службеној дужности да ли је повријеђен Кривични законик на штету оптуженог, па је одлучио као у изреци ове пресуде из разлога који слиједе.

Без основа су приговори жалбе изјављени због одлуке првостепеног суда да оштећеног упутити са имовинскоправним захтјевом на парнични поступак. Ову је одлуку суд донио уз правилну примјену одредбе члана 108. став 3. ЗКП РС, код несумњиве чињенице да је предметна пресуда донесена након што је суд размотрио и прихватио споразум о признању кривице, који је оптужени закључио са тужиоцем истог дана кад је тужилац радикално измијенио оптужницу, у њеном чињеничном и правном основу. Приликом разматрања споразума о признању кривице, суд се увјерио да је оптужени споразум закључио добровољно, свјесно и са разумијевањем, упознат са посљедицама које споразум производи, укључујући и оне у вези са имовинскоправним захтјевом и трошковима поступка. На питања суда је оптужени уз остало навео да је свјестан своје обавезе да оштећеном накнади штету проузроковану кривичним дјелом и исказао је спремност да ту штету плати ако га оштећени буде тужио за накнаду штете. Уз то је оптужени пред судом изјавио и да му је јасно да се закључивањем споразума одрекао права на суђење, као и права да изјави жалбу на одлуку о казни, коју ће му суд изрећи пресудом у складу са споразумом, којим је на ту казни и пристао, како је то и предвиђено одредбом члана 246. став 6. тачка в) ЗКП РС.

Стога је суд побијаном пресудом, уз правилну примјену одредбе члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећеног упутио да имовинскоправни захтјев може остваривати у парничном поступку, јер подаци кривичног поступка нису пружили поуздан основ за мериторно одлучивање о захтјеву оштећеног, а који није ни био довољно прецизно постављен. Ову одлуку суда нису успјели довести у сумњу наводи жалбе, којима потпуно неаргументовано оптужени само исказује своје неслагање са том одлуком.

Како оптужени у складу са одредбом члана 246. став 6. тачка в) ЗКП РС, нема право жалбе на одлуку о кривично правној санкцији која му је изречена пресудом по прихваћеном споразуму о признању кривице, то је у том дијелу жалба оптуженог недопуштена.

Због наведених разлога је суд утврдио да се жалбом неосновано побија првостепена пресуда, па како истом није повријеђен ни Кривични законик на штету оптуженог, одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 327. ЗКП РС.

Записничарка
Андреа Гранолић

Предсједница вијећа
Даниела Миловановић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић